

[Svend Auken]

gerne, at ministeren har de bedste hensigter og det bedste syn på både de svageste grupper og kvinderne – som vi ikke længere må kalde en svag gruppe, men som jo er en svag gruppe. Jeg tror såmænd, ministeren har de smukkeste tanker og de smukkeste intentioner. Det frygtelige er bare, at ministeren ikke trænger igennem i sin regering med et eneste af disse synspunkter, og at heller ikke et eneste af disse synspunkter er slået igennem i den redegørelse, vi drøfter her.

Jeg rejste det spørgsmål, om regeringen i virkeligheden ikke er ved at gennemføre en revolution i vor grundlæggende samfundsfilosofi, en borgerlig revolution, hvor man sprænger grundlaget for det, der hidtil har været gældende i Danmark, nemlig enigheden på tværs af skellet mellem borgerlig og ikke-borgerlig om, at i dårlige tider er det især de svageste grupper, der skal hjælpes, at når der skal pålægges byrder, er det især de svageste skuldre, der skal friholdes.

Nu inkluderer jeg ikke arbejdsministeren, for arbejdsministeren har sikkert en anden holdning, men jeg tror rent faktisk ikke, det er nogen tilfældighed, når den nuværende regering systematisk kun lægger byrderne på de svageste skuldre. Jeg tror ikke, det er nogen tilfældighed, at man har indset, at $\frac{3}{4}$ af landets befolkning jo egentlig har det meget godt. De har arbejde, og de har uddannelse, deres børn får arbejde, og deres børn får uddannelse, de bor godt, de bor ikke til leje, de bor i eget hus osv. Jeg tror egentlig, at man har indset, at der nok ligger en lille, snæver politisk gevinst i at sige: lad os så, de $\frac{3}{4}$, rotte os sammen mod den sidste $\frac{1}{4}$, lad os skubbe dem ud over kanten. Selvfølgelig, hvis de virkelig trænger, hvis de virkelig har det dårligt, så vil vi selvfølgelig hjælpe dem, sådan at de i hvert fald ikke skal dø af sult, som arbejdsministeren sagde det før.

Hvad ligger der egentlig i det dér med lavindkomst? Betyder det, at alle skal have lige løn, at alle skal have helt lige vilkår, eller betyder det, at alle folk skal have det sådan, at de i hvert fald kan klare sig?

Jeg er altså meget bekymret for det, der er i gang i øjeblikket. Det er ikke sagt polemisk over for arbejdsministeren, men det er sagt til overvejelse for os alle sammen. Er der egentlig ikke et behov for, at man åbent siger – jeg tror, det var fru Anne Grete Holmsgård, der sagde det meget klart heroppe fra

talerstolen – at det ville have klædt regeringen bedre, hvis den havde stået op og sagt: glem alt det dér med de dårligst stillede, glem alt det dér med de lavtlønnede, glem alt den sentimentalitet omkring de svage grupper, sig det så åbent, som Dansk Arbejdsgiverforening siger det i øjeblikket. Jeg vil bare citere en enkelt afdelingsleder i Dansk Arbejdsgiverforening, Poul Erik Pedersen, der har sagt det sådan: vi må være ligesom en fodboldklub her i landet. Vi må ikke længere gå rundt og tro, at vi skal satse på ungdomsafdelingen og old boys afdelingen og fjerdeholdet og femteholdet, nej, nu skal vi sætte kræfterne ind på førsteholdet. Og kvindefodbold skal der i hvert fald ikke være noget af. Det tror jeg er kendsgerningen.

Man har virkelig den opfattelse, at som tingene er i øjeblikket, så er alt det med velfærdssamfund, så er alt det med solidaritet kun udtryk for sentimentalitet. Det er også grunden til, at det rystende materiale, der ligger i lavindkomstkommisionen – og som er rystende uanset alle gode bestræbelser – ikke kan afføde andet positivt forslag fra regeringens side, end at personalecheferne i private virksomheder skal ofre mere tid på at »minde«, som det hedder på konservativt nydansk, »minde« deres kvindelige ansatte for at følge flere videreuddannelseskurser.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg beklager, at jeg ikke nåede at bede om ordet før hr. Svend Auken. Det kom lidt bag på mig, at ministeren ikke nedlod sig til at besvare privatister. Jeg stillede faktisk ministeren et meget konkret spørgsmål: vil regeringen lade udarbejde en prognose over beskæftigelsessituationen, en sektoropdelt prognose efter regeringens politik? Det er, ligesom ministeren har en moralsk forpligtelse til det. Når man afviser en betænkning, som navnlig i arbejdsrapport nr. 18 har leveret en fyldestgørende dokumentation for, at den form for politik, som regeringen fører, ikke vil føre til målet, så må ministeren komme med modargumenter. Jeg bemærkede, at ministeren i sit svar til fru Lilli Gyldenkilde henviste til en privat erhvervsdrivende, der havde sagt, at han kunne beskæftige tusinder. Det er måske rigtigt, men regeringen må dog have mere grundige overvejelser over be-